

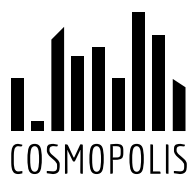
DAHL

ARNE

DIVOTVORCA

UMENIE VRAŽDIŤ DOVIEDOL
DO DOKONALOSTI

COSMOPOLIS

DAHL ARNE

DIVOTVORCA

DAHL ARNE

DIVOTVORCA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 361. publikáciu.

Zo švédskeho originálu *Underverken*, vydaného vydavateľstvom Albert Bonniers Förlag
v roku 2025, preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Obálka, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2025
Počet strán 352
Tlač TBB, a.s.
BN: 149040/01

Copyright © Arne Dahl, 2025
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Anna Chelemendiková, 2025
Cover photo © Silas Manhood / Trevillion Images
Published by agreement with Salomonsson Agency

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **trestne stíhané**.
Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréovanie AI **sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

ISBN 978-80-8305-140-9 (ePub)
ISBN 978-80-8305-139-3 (pdf)
ISBN 978-80-8305-138-6 (print)

Predslov

1

Keď sa prebral, uvedomil si, že niekto čakal, kým sa preberie. Nevidel ho, iba cítil jeho prítomnosť v podobe akéhosi záchvevu čoraz silnejúcich emócií. Zakrádal sa k nemu odzadu.

Až teraz zistil, že sa nedokáže pohnúť.

Skúsil najprv otočiť hlavou, aby zistil, kto alebo čo ho pozoruje. Nešlo to. Niečo mu pevne držalo krk ako vo zveráku. Keď pochopil, že má ochromené celé telo, pomyslel si, že by sa ho mala zmocniť panika. Bolo to, akoby niekto poznal jeho najhoršie nočné mory – tie, v ktorých bol úplne paralyzovaný.

Uväznený.

A predsa sa panika nedostavila. Nie tak celkom. Nepodarilo sa jej zmocniť sa ho, hoci mal znehybnené nohy, ruky, trup, všetko.

A on netušil, ako sa to stalo.

Zvláštne však bolo, že ho to ani veľmi nebolelo. Cítil však, že jeho ruky, najmä prsty, sú znečítlivene, ako keby mu ich lekárske umŕtvlili.

Nedusil sa, dýchal bez problémov. Lenže nebol jediný, kto tam dýchal. Mal pocit, že mu dýcha na krk ten, kto ho uväznil.

Vlhký, tichý dych.

Celý život vykonával svoju prácu kdesi na spoločenskej periférii. Často si predstavoval, ako sa skončí jeho život. Takmer denne myslel na vlastnú smrť. A takmer vždy mal predstavu o tom, kto by mohol byť jeho katom.

Nie však teraz.

Tentoraz to naozaj netušil.

Jeho oči však boli voľné. Už si trochu privykli na prítomnosť a dokázali rozpoznať rozľahlú, špinavú, nedefinovateľnú miestnosť, možno

niekdajší priemyselný objekt. Vlhký starý papier sa tu povaloval spolu s pivovými plechovkami, takými hrdzavými, že vyzerali ako vykopávky. Etikety fliaš od alkoholu už dávno splynuli s hlinenou podlahou. Kanyly boli rozhádzané medzi roztrhanými stránkami Biblie, staré plesnivé oblečenie tvorilo kôpky medzi novšími aj prehrdzavenými sprejmi. Steny pokrývali graffiti v rôznych farbách a vrstvách, ako letokruhy v strome.

Nachádzali sa tam však aj veci, ktoré tam *nemohli* ležať roky. Videl žiarivé oceľové pásy ohnuté do geometrických tvarov, ktoré pripomínali pyramídy, niekoľko metrov dlhé obdĺžniky z lepenky poukladané na sebe, a videl aj niečo trochu ďalej, pri stenách mastných od oleja.

Boli tam listy papiera, zrejme pripevnené klincami. To, čo na nich bolo, by sa dalo označiť za umenie. No panovala tam príliš veľká tma na to, aby to poriadne rozoznal.

Napriek tomu mu to pripadalo akosi zvláštne povedomé.

Možno si to len namýšľal, ale mal dojem, že mu je povedomý aj dych jeho väzniteľa, ktorého pery sa takmer dotýkali jeho zátylku.

Mal pocit, že pozná ten dych.

No keď sa tá osoba postavila pred neho, videl iba čierňavu. Čistú tmu namiesto tváre. Len oči. Nič viac.

Tesne predtým, ako sa mu zrak zatemnil a všetko začalo byť rozmazané, rozoznal obrazy na stenách. Na svoje prekvapenie ich spoznal.

Bolo to sedem divov sveta.

Zrazu to celé pochopil. A zároveň nepochopil vôbec nič.

Najprv mu niečo nastriekali do nosa a svet sa zmenil. Pocítil zápach spálených vlasov, strašne to páľilo, démoni sa smiali, keď ohmatávali jeho telo, ktoré bolo ako v plameňoch. Potom mu niečo vopchali do úst, až k podnebiu, a nechali to tam.

Niečo polopriesvitné obklopilo jeho hlavu, bolo to niekoľko centimetrov od nej.

A potom sa ozval čudný, mľaskavý zvuk.

A ak by v tej chvíli všetko zahalila tma, bola by to úľava.

Deň 1

2

Keď v noci na trinásteho septembra burácala takmer biblická búrka s krúpami, nehľadal úkryt. Práve naopak – vyšiel von. Zdvihol hlavu k temnej oblohe a nechal si dopadať na tvár drobné ľadové guľôčky. Pripadalo mu to ako pozdrav z dávno zabudnutej éry.

V tej chvíli Lukas Frisell sledoval, ako sa svetlo skorého rána vplietalo do konárov stromov nad ligotavou hladinou zálivu. Skôr než si priložil ďalekohľad k očiam, nadýchol sa a na zlomok sekundy mal pocit, že cíti vôňu gaštanov. Vtom zachytil v diaľke krdeľ vtákov, ktoré sa presúvali po oblohe.

Všetko navôkol pôsobilo ešte stále ako nedotknutá divočina.

Až kým sa krdeľ nedostal ponad niečo, čo očividne do tejto krajiny nepatriło. Chvíľu trvalo, kým rozoznal, že ide o most – nie však hocijaký. Bol to most Västerbron, ktorý spájal dva najväčšie štokholmské ostrovy, Kungsholmen a Södermalm. Zo svojho miesta na ostrove Kungsholmen sa Frisell díval, ako vtáky prelietajú ponad obrysy Södermalmu.

Krdeľ najskôr minul zelený ostrov Långholmen. Až keď sa dostali k Södermalmu, Frisell si náhodou všimol, že na skalnatom výbežku postával hlúčik ľudí – aj napriek tomu, že ešte nebolo ani šesť hodín ráno. Ľudia ho však veľmi nezaujímalí. Ďalej pozoroval let vtákov, až kým nezmizli nad morom, trochu ďalej na východ.

Dobre vedel, že o chvíľu už nebude môcť pokojne vylihovať pri brehu. Už teraz vnímal podozrievavé pohľady ľudí na ranných prechádzkach na promenáde Norr Mälarstrand, iba pár metrov za jeho chrbtom.

Lukas Frisell si už dávno mohol dovoliť odsťahovať sa zo starého policajného bytu pri centrále, ale keď dostal svoj prvý plat po viac ako

ôsmich rokoch, okamžite si zaň kúpil kvalitný ďalekohľad. Akoby si stále nezvykol na to, že peniaze dnes vládnu svetu.

Pochádzal z inej éry.

Z iného sveta.

Mal voľno v práci a rozhodol sa ignorovať pohľady okoloidúcich a ešte na chvíľu si vychutnať pohľad na sťahovavé vtáky.

V septembri odlietavali drozdy, pinky, kačice aj dravce. Predchádzajúci krdeľ tvorili kačice, teraz dúfal, že uvidí nejaké poriadne dravce smerujúce do západnej Afriky. V najlepšom prípade rybáre. Alebo aspoň niečo menej obvyklé – modráčiky alebo iné farebné spevavce.

Zameral ďalekohľad na čoraz svetlejšiu oblohu nad mostom Vässterbron. Zatiaľ nevidel nič.

Až kým sa na nebi nezačali zjavovať tmavé bodky. Vynárali sa z ničoho, jedna po druhej. Tesne nad mostom sa mu podarilo určiť, že ide o drozdy spevavé. Keď preleteli ponad Långholmen, obrátil ďalekohľad späť na ľudí zhromaždených na výbežku nad promenádou Söder Mälarstrand. Hlúčik sa medzičasom zväčšil.

Ľudia stáli a uprene na niečo hľadeli. Až teraz si uvedomil, že sa to odohrávalo na skalnatej plošine kopca Skinnarviksberget. Predmet, ktorý pútal pozornosť ľudí, bolo ťažké rozoznať, no bol taký biely, akoby žiaril.

Frisell zaostril na predmet obklopený pozorovateľmi.

Počas toho, ako zaostroval ďalekohľad, sa mu predmet pomaly vyjasňoval pred očami. Kúsok po kúsku sa vynárala socha, ktorá tam predtým určite nebola.

Bola žiarivo biela a prepracovaná do najmenších detailov. Zrejme zobrazovala akéhosi prastarého gréckeho boha sediaceho na majestátnom tróne.

A Frisell si zrazu nebol istý, či táto postava dávala požehnanie, alebo v tichosti preklínala zobúdžajúce sa mesto.

3

Súmrak teraz prichádzal oveľa rýchlejšie. Anka – teda Annika Stoltová – si v duchu priznala, že toto boli tie najsmutnejšie dni v roku. Vo vzduchu sa síce ešte držali zvyšky leta, no tma a chlad už číhali za rohom. Sem-tam drzo vykukli, len ako pripomienka, že sa nič nezmenilo. Aj tento rok zatnú svoje neúprosne pazúry do úbohého serverského obyvateľstva a budú ho držať v zajatí dlhých šesť mesiacov.

Tento záchvev melanchólie v nej však vzápätí vystriedal oveľa konkrétnejší smútok – za nezvestným kolegom Antonom Lindbergom. Pred štyrmi mesiacmi sa po ňom zľahla zem. Pustil sa do boja s kriminálnou skupinou, známou ako gang z Hjulsty, a Anka sa nevedela zbaviť pocitu, že ho tí chlapi z gangu buď uniesli, alebo zabili. Už len samotný fakt, že za sebou nezanechal ani najmenšiu stopu, niečo naznačoval. No nevedela sa dostať ďalej. Prečo by ho uniesli? Aké by z toho mali výhody? Tieto otázky jej neustále vírili hlavou.

Nemala vlastné auto, ale občas si na noc požičiavala služobné, najmä keď išla na rande niekam mimo mesta. Keďže jej zamestnávateľom bola polícia, niekedy sa to skomplikovalo – napríklad vtedy, keď sa jej zrazu hlasno spustila policajná vysielacia a ona sa zľakla až tak, že poskočila za volantom.

Bolo niečo po ôsmej večer, keď sa vracala domov z nie veľmi vydatného rande v Häggviku. Aj keď – bolo ozaj také nevydarené? Vlastne ani nie. Bol to hasič, pripravil jej na večeru domáce údené klobásky a ponúkol jej presne ten typ drsnejšieho sexu, aký mala rada. A predsa si do tej svojej rastúcej internej tabuľky – toho ženského mentálneho zápisníka, kde sa počíta každý mužský prešlap – pripísala ďalšie mínus. Možno sa jej ten slobodný životný štýl vlastne začínal

páčiť. Mala obavu, že si vytvára vzorec, závislosť. Bolo bezpečné byť taká ako všetci.

Lenže prečo by na tom malo byť niečo zlé? Bola dospelá žena, vo všetkých ohľadoch zrelá osobnosť a mohla si žiť tak, ako sama chcela. Aspoň v rámci rozumných medzí.

Jej vnútorný motivačný monológ však zrazu prerušil výkrik z hlbín služobného auta. Niektorý nechal vysielaciu zapnutú na najvyššiu hlasitosť. Zachytila útržky slov ako prenasledovanie, dopravná nehoda, obchádzka, Kallhäll.

Kallhäll, pomyslela si, keď zbadala toto slovo na tabuli nad cestou. Rýchlo sa zaradila do pravého pruhu diaľnice E4 pri výjazde Tureberg a o chvíľu sa napojila na E18 pri Barkarby. Premávka sa spomaľovala a na druhej strane obchodnej zóny v štvrti Barkarbystaden už v diaľke spozorovala prvé modré majáky, ktoré pretínali šero. Aktivovala si na streche auta maják, spustila sirénu a začala kľučkovať pomedzi vozidlá.

Na výjazde pri Kallhälla už kolegovia rozmiestnili oranžové smerové svetlá, ktoré odkláňali dopravu. Diaľnica bola uzavretá a zablokovávaná. Akýsi nešťastný nováčik stál uprostred cesty a doslova vlastným telom chránil ohradené miesto.

Zbadal Ankin majáky a pustil ju ďalej. Zrazu si spomenula na svoje vlastné začiatočnícke roky a súcitne mu kývla hlavou a zamávala. Keď si všimla, ako nezvyčajne bledo mu v prítomí svietila tvár, pochopila, že sa musí psychicky pripraviť na to, čo uvidí.

To, čo ju čakalo za policajnou páskou, si vyžadovalo veľkú dávku odolnosti.

Boli to skratka jatky.

Anka už videla veľa dopravných nehôd – z takých scén sa človek len tak ľahko nespamätá. Lenže toto bolo niečo iné. Uniformovaný policajt sa prechádzal doslova v kalužiach krvi.

Vystúpila z auta a zamierila k prvému havarovanému vozidlu. Bol to Mercedes triedy E, najnovší model, a hoci ho silná zrážka značne

zdeformovala, pod všetkou tou krvou sa dal ešte rozpoznať jeho pôvodný, zrejme obsidiánovo čierny lak. Teraz mal rôzne odtiene červenej. Ťažkopádne kvapky pomaly stekali po karosérii a miešali sa s krvou na vozovke, ktorá sa leskla ako rubín.

Prenikavý sladkastý železitý zápach spôsobil, že sa jej dvíhal žalúdok.

V aute nebolo ani stopy po pasažieroch, ale množstvo krvi, ktoré sa z neho vylialo, muselo patriť aspoň desiatim telám. Nenápadne sa presunula k druhému vozidlu. Bola to dodávka – jej zadná časť bola úplne zdemolovaná – a aj tá bola celá nasiaknutá krvou.

Pôsobilo to ako scéna z psychedelického hororu, neskutočne, groteskne.

Na boku dodávky zazrela logo. Vybrala papierovú vreckovku, zotrela z textu nános krvi a odhalila nápis *Preprava krvi*.

„Veru,“ ozval sa za ňou mužský hlas. „Nabúrať do dodávky na prevoz krvi má... svoje špecifické následky.“

Ten hlas jej bol povedomý. Otočila sa. Na uzavretej časti cesty stála sanitka so zapnutým výstražným svetlom a vedľa nej civilné policajné auto s vypnutým majákom. V jeho interiéri rozoznala dve postavy, ešte skôr než stála zoči-voči mužovi zo svojej nedávnej minulosti.

„Rahim?“ vyhrkla.

Inšpektor Rahim Abdulhamid pomaly prikývol. Jeho tvár pôsobila meravo, ani zďaleka nie tak, ako si ju pamätala z niekoľkých teplých nocí zo skorého leta – z čias, keď jeho výšportované telo bolo pre ňu zdrojom útechy v čase teroristických útokov v krajine.

Ukázal na dodávku a povedal: „Vnútri bolo niekoľko stoviek litrov krvi. Šofér bol síce celý od krvi, ale vyviazol bez vážnych zranení.“

„A vy ste prenasledovali ten Mercedes?“ spýtala sa.

„Áno, a ten to napálil rovno do dodávky s krvou,“ prikývol Rahim a pokračoval: „Teraz pracujem na protidrogovom. Sledovali sme zopár chlapcov v Järve. Pokúsili sa ujsť zadným vchodom z garáže, no my sme ich chytili a vytlačili na diaľnicu. Tí babráci šoférovali

príšerne, hlavne s drogami tohto typu v tele. Jeden z nich je na tom zle – odviezla ho sanitka, asi to neprežije. Druhý hrdina práve smeruje na ošetrovanie, ktoré mu ty a ja zaplatíme z daní.“

Zatiaľ čo sledovali, ako sanitka smerovala von, k ďalšej ohradenej časti cesty, z civilného auta vystúpili dve osoby – hnedovlasý muž s krivým nosom a zle odfarbená žena, obaja štyridsiatnici. Oboch poznal čas aj práca v polícii, bolo to vidieť na ich výzore aj držaní tela.

„Toto sú Rainer a Maria,“ vysvetlil Rahim. „Zohratý pár, prezývajú ich Rilke. Nemám poňatia prečo. Spolu so mnou tvoria malú špeciálnu protidrogovú jednotku. A toto,“ obrátil sa k nim, „je Anka z tímu Nova.“

Rainer aj Maria krátko prikývli, čím jej prejavili úctu. Zdalo sa, že prípad, ktorý Novu kedysi preslávil, ešte stále rezonoval medzi kolegami – aspoň interne, v rámci polície.

Anka ich pozdravila a znovu sa otočila k Rahimovi: „Čo si myslíš tým ‚drogy tohto typu‘?“

Rahim sa letmo pozrel na pár Rilke, vymenili si pohľady a po ich prikývnutí povedal: „Podľa mňa.“

Zamieril k Mercedesu a natiahol si gumené rukavice. Otvoril kufr – prekvapivo takmer nepoškodený. Rukavice sa mu prilepili k lepkavému zakrvavenému povrchu a následne sa odlepili s hlasitým mlasknutím.

Anka sa sklonila ponad otvorený kufr. Vnútri ležala veľká kartónová škatuľa, plná desiatok, možno stoviek malých neoznačených fľaštičiek s nosovým sprejom.

„Začiatočnícka forma užívania fentanylu,“ vysvetlil Rahim. „Rýchla cesta ku krátkej, ale prudkej závislosti.“

„Fentanyl?“ zopakovala.

„Poznáš ho. Objavil sa vo Švédsku už koncom deväťdesiatych rokov, ale v porovnaní s inými krajinami, najmä s USA, sme boli dosť ušetrení. Tam momentálne pustoší celé mestá. Možno však teraz prišiel rad aj na nás.“

„Fentanyl je silný opioid, však?“

„Syntetický opioid, približne päťdesiatkrát silnejší ako heroín. V medicíne patrí medzi najúčinnnejšie analgetiká, už od päťdesiatych rokov. Lenže na ulici sa z neho stal ťažký kaliber. Momentálne to medzi dílermi vrie viac než obvykle. Mali sme nedávno brutálnu vraždu – mučenie a tak –, a to nezodpovedá bežným praktikám gangov. Navyše ešte nevieme, či ide o čistý fentanyl, alebo o jeho derivát. Niektoré sú ešte silnejšie. A mnohé z nich zákon ešte nestihol zakázať, takže ani nie sú ilegálne.“

Anka pomaly prikývla, akoby sa jej niečo začínalo spájať v hlave.

„Myslíš, že v tom má prsty gang z Hjulsty?“

Rahim si ju chvíľu mlčky premeriaval. Potom odvetil: „Počul som o tvojom ťažení proti gangu z Hjulsty, Anka. Naozaj si myslíš, že majú Antona Lindberga?“

„Len mi odpovedz na otázku,“ vyzvala ho prísnejšie, než plánovala.

Rahim pokrčil plecami a ukázal na Mercedes. „Títo dvaja chlapci boli ich ľudia.“

Anka na chvíľu onemela. Našla práve novú cestu do štruktúr gangu z Hjulsty? Cez fentanyl?

Lenže policajné myšlienky čoskoro prehlušili iné – dôverne známe telesné spomienky.

Zadávala sa ponad plece na dvojicu zvanú Rilke, ktorá sa rozprávala pár metrov od nich. Potom sa naklonila k Rahimovi a zašepkala: „Kedy dnes končíš službu? Neskočíme na pohárík?“

Zamyslene sa na ňu zadíval – a prvý raz sa na jeho inak bezvýraznej tvári mihol náznak úsmevu.

„To ty si ma nechala, Anka. A nebolo to od teba veľmi pekné.“

V tej chvíli akoby sa na seba dívala zvonku. A ten pohľad bol, žiaľ, výrečný. Zostala stáť, neschopná vysloviť čo i len slovo.

Rahim sa pozrel na svoje krvavé rukavice a povedal: „Dovoľ mi najprv zmyť si krv z rúk.“

4

Jedným z dôvodov, prečo sa stretli práve tu, bolo, že sushi reštaurácia na rohu ulíc Hornsgatan a Ringvägen nepodávala alkohol. Ďalším bolo, že Sonja Rydová bývala doslova len dvadsať metrov odtiaľ.

Spočiatku sa zdalo, že následky udalostí uplynulej jari zvládala celkom dobre. No potom ju začali prenasledovať nočné mory a jej skryté problémy vyplávali na povrch. Diagnostikovali jej posttraumatickú stresovú poruchu.

Našťastie si s Lukasom Frisellom už dávnejšie vytvorili zvyk – raz týždenne si zašli na obed alebo večeru. Tento rituál pretrval celé leto, pred aj počas jej práceneschopnosti, a keď sa tento týždeň konečne vrátila do práce na plný úväzok, pokračovali v ňom.

V tme za oknom sushi reštaurácie sa spustil jemný dážď.

„Socha?“ opýtala sa Sonja Rydová a vložila si do úst nigiri s lososom.

„Nechápem, ako je možné, že ti to ušlo,“ poznamenal Frisell, ktorý sa práve neobratne pokúšal uchopiť paličkami kúsok sashimi s krevetami.

„Bola som plne sústredená na návrat do práce. Nepovedali mi na rovinu, že je to kancelárska robota, ale v praxi...“

„Pomalý štart ti iba prospeje.“

„Už niekoľko týždňov som predsa pracovala na polovičný úväzok.“

Frisell pokrčil plecami a pokračoval: „Ide o sochu Dia z Olympie, údajne pomerne kvalitnú sadrovú repliku.“

„Diova socha? Jeden zo siedmich divov sveta?“

„Pozrimeže, si informovanejšia, než som čakal.“

„Volá sa to všeobecný prehľad,“ odvetila Rydová a prešla si rukou po čerstvo ostrihaných vlasoch. „Možno si o tom už niekedy počul.“

Frisell sa len krátko pousmial a opäť sa sústredil na boj s paličkami. Sarkazmus bol prirodzenou súčasťou ich rozhovorov. No tón, aký medzi nimi vládol počas výsluchov, ostával nevysloveným tabu.

Rydová ho pozorovala, jedla ďalej a zároveň podotkla: „Ak si dobre pamätám, Diova socha bola obrovská.“

„Táto nebola až taká gigantická,“ utrúsil Frisell. „No miniatúrou by som ju určite nenazval. Bola viac ako dvojnásobne väčšia ako človek. Taký ten typ monumentálneho umenia, vystavený pod holým nebom, počas hodiny vlka, na jednom z najvyšších miest v meste.“

„Hodina vlka?“

„Bol som vtedy vonku,“ prikývol Frisell. „Na tej búrke s krúpami bolo niečo magické. Trvala niečo vyše štyridsať minút – od 3.12 do 3.56. A práve vtedy mohli tú sochu nerušene nainštalovať.“

„A predpokladám, že netušíme, kto boli tí *oni*?“

„Zatiaľ nie, ale celé to vyzeralo až desivo precízne naplánované.“ Frisell pokrčil plecami. Zamračil sa a zaklopkal nechťom na pohár s vodou.

„A čo ty, Sonja?“ spýtal sa. „Ako sa ti darí?“ Pozrel sa na pohár.

„S vodou?“ uškrnula sa Rydová. „Výborne. Myslím, že vypijem tak desať litrov denne.“

„A čo... etanol?“

Ich pohľady sa stretli. Na okamih zavládlo ticho. Frisell si radšej zahryzol do jazyka.

„Je to ťažké,“ priznala napokon. „No zvládam to.“

„Zvládaš?“

„Zvládam.“

Viac slov v tej chvíli nepadlo. Frisell uprel pohľad na ulicu Hornsgatan za oknom. Na mesto padla tma, ulica sa kúpala v umelom svetle, dážď zosilnel. Občas prešlo po ceste auto – jedno z nich až prirýchlo. Bolo to typické tmavosivé žihadlo. Rýchlo prefrčalo na červenú a prudko odbočilo doprava.

„Civili,“ poznamenala Rydová. „Bez majákov. Zaujímavé.“

„Zabočili na Ringvågen,“ prikývol Frisell. „Pôjdeme ich sledovať?“
„Prečo by sme mali?“

Za nimi prešla aj policajná hliadka – biele auto s modro-žltými pruhmi. Rovnako bez majákov.

„Smerujú na Skinnarviksberget,“ dodal Frisell. „Tá Diova socha je len pár stoviek metrov odtiaľto. Možno sa tam niečo stalo.“

„No do riti,“ zamrmlala Rydová a zdvihla zrak od taniera.

„Prší,“ poznamenal Frisell. „Môžeš ísť domov, ostať v suchu, čítať si, pustiť si niečo v telke. Druhá možnosť je oveľa menej príjemná. A úplne mimo tvojej pohodlnej kancelárskej rutiny.“

Sonja Rydová naňho vrhla nevraživý pohľad, zhltla posledný kúsok sushi s nie veľmi čerstvo vyzerajúcou krevetou, vypila veľký hlt vody, schytila batoh a postavila sa. Frisell sa vzdal márneho pokusu uchopiť paličkami posledný kúsok sashimi.

Vyšli von do jesenného večera.

Bolo preňho ťažké udržať krok s Rydovou. Keď dorazili na začiatok Ringvågen, dažď ešte zosilnel. Zabočili na ulicu Yttersta Tvärgränd a pri schodisku na Skinnarviksberget už takmer bežali.

Uniformovaní policajti už stihli natiahnuť pásku ponad štrkový chodník so schodmi. V daždi bolo vidieť, ako zmoknutí zvedavci schádzajú dolu, posielaní preč z miesta činu. Rydová a Frisell ukázali svoje služobné preukazy, podliezli pásku a rozbehli sa hore schodmi.

Z vrcholu kopca Skinnarviksberget sa k nim niesli hlučné hlasy. Uniformovaní kolegovia márne zápasili s davom, snažiac sa zabrániť natáčaniu na mobily – bola to prakticky nesplniteľná úloha.

S dažďom stekajúcim po tvári vkročila Rydová prvá na skalnatý povrch a Frisell ju nasledoval. O pár metrov ďalej už zbadala kriedobielu siluetu: trón, chrbát, kučery vlasov. Pripomínala mladého Roberta Planta. Z opačnej strany dopadalo na sochu ostré svetlo reflektora. Zvýrazňovalo husté kvapky dažďa a vytváralo svetelný kužeľ.

Tesne vedľa osvetleného priestoru sa črtali postavy dvoch uniformovaných policajtov, balansujúcich na rebríkoch. Snažili sa prehodiť plachtu cez sochu, aby ju ochránili pred dažďom.

Prečo? pomyslela si Rydová, keď podliezla policajnú pásku. Frisell ju dobehol.

Blížili sa k soche Dia z pravej strany. Plachta zakrývala väčšinu sochy, no napriek tomu si stihli všimnúť úžasnú precíznosť spracovania: svaly vyzerali ako živé, kučeravé vlasy a brada boli dokonale vymodelované.

Po chvíli sa Sonja Rydová a Lukas Frisell ocitli zoči-voči samotnému kráľovi bohov, stáli priamo pred ním. Plachta ho už zakryla takmer celého. Dážď stekal po ľavej strane Diovej tváre. Tam, kde sa kvapky dotýkali sadrovej masky, menili farbu. Hustá belavá tekutina pomaly stekala po líci a odhaľovala niečo oveľa tmavšie.

Pristúpili bližšie. Tmavá časť na líci sochy začínala nadobúdať čoraz jasnejšie kontúry.

Skôr ako plachta zakryla celú sochu, uvedomili si, čo sa na nich pozerá z jej vnútra.

Z Diovhó líca trčala ľudská tvár.

Frisell pristúpil o krok bližšie. Rydová, naopak, cúvla.

Siahla do batoha, vytiahla z neho ploskačku a bez zaváhania vypila jej obsah do dna.